

HAND
BAL
X-TRA

© FotoReza

N A T I O N A A L
HANDBAL

VISÉ

Korneel Douven:
'Dit is een onvergetelijk afscheid'

landskampioen

Het doek is gevallen, de prijzen verdeeld.

Bij de mannen won het Nederlandse Kempt Lions de Bene-League (BNL), Achilles Bocholt werd bekerwinnaar en HC Visé BM landskampioen.

Bij de vrouwen gingen Initia Hasselt (beker) en Fémina Visé (kampioen) met de prijzen lopen.

En niet te vergeten: de Red Wolves gaan naar het WK.

Dat het al bij al een boeiend seizoen zou worden stond in de sterren geschreven. Na de miserie met Corona konden we wel een sportieve opkikker gebruiken.

@FotoReza

Voor het eerst in de 62-jarige clubgeschiedenis werd Visé Belgisch kampioen en dat na drie spannende titelfinales. De eerste wedstrijd in Bocholt moesten de Luikenaars zich nog gewonnen geven. Twee dagen later in Visé stond de thuisploeg halfweg 12-6 voor, maar leek de uittredende kampioen alsnog op weg naar een nieuwe titel na een sterke inhaalrace. De Noord-Limburgers strandden echter op 20-19. Dus moest een “belle” de beslissing brengen.

In een snikhete en barstensvolle Hall Omnisport veroverde Visé uiteindelijk de Belgische titel. Dat gebeurde na een heuse thriller met twee verlengingen en finaal strafworpen. Daarin miste Bocholt twee keer en zo moesten de Limburgers de titel afstaan.

SIGAAR EN RUM

De eerste landstitel voor Visé na 62 jaar. De Luikse club maakte al wel enkele promoties mee en won titels in lagere afdelingen, maar op het hoogste niveau was dit de eerste grote trofee.

‘De ontlading was ongelooflijk’, lacht T1 Korneel Douven, ‘iedereen die betrokken is bij de club vierde uitbundig feest. Bestuur, spelers, technische staf, supporters, kortom iedereen was dolgelukkig. En ikzelf ben ontzettend trots dat ik kampioen ben geworden met deze fantastische club. De entourage is mij ontzettend dankbaar. Je moet weten dat de Waalse mentaliteit sterk verschilt van de Vlaamse. Veel hartelijker, warmer.

Mijn partner is une Francophone, ik ben dus ervaringsdeskundige...

Na het feestgedruis nam ik thuis nog een rustig moment voor mezelf, een moment van overweging bij een goed glas rum en met een fijne sigaar. Zo blik ik altijd terug op een wedstrijd ...’

‘Dat het zo extreem spannend zou verlopen heb ik wel nooit gedacht,’ vervolgt Korneel Douven. ‘Aan strafworpen als beslissende factor zelfs

helemaal niet. Ik denk overigens dat zulks nog nooit is gebeurd in een titelfinale, zelfs geen verlengingen. Ik kan het me zeker niet herinneren...

Dat er meer doelpunten zouden vallen dan de week voordien was wél voorspelbaar. De spelers waren immers fitter, ze waren goed gerecupereerd van twee zware matches kort na elkaar. Het was dan ook een veel snellere wedstrijd ...’

TITELAMBITIE GEGROEID

Tijdens de (Belgische) play-offs ontwikkelde Visé zich als een ernstige kanshebber voor de titel. Eerst Tongeren geklopt, daarna Pelt voor de bijl en tenslotte ook Bocholt, in eigen huis nog wel. Nadien versloegen ze opnieuw hun voornaamste concurrent en stond de deur naar de titelfinale wijd open.

‘Toen heb ik tegen mijn staf gezegd: ik denk dat we sterker zijn dan de rest. En toen het thuisvoordeel concreet werd voelde ik ook in de groep dat het zelfvertrouwen groeide, dat iedereen de focus op die titel had. Trouwens, ik vond ons zeer sterk spelen. In de belle waren we pas voor het eerst au grand complet, want we hebben geen enkele wedstrijd met onze voltallige kern kunnen samenspielen. Maar in de belle was iedereen inzetbaar, weliswaar niet topfit. Na de winst in Bocholt, wat ons in de Bene-League nooit was gelukt, groeide de drang om kampioen te spelen. Ik voelde ook dat Bocholt kwetsbaar was, dat die twee nederlagen hen een mentale tik hadden gegeven. Het geloof in de titelfinale was dus groot, de ploeg was er klaar voor. Met een mix van jonge beloftevolle spelers en enkele ervaren kleppers als Bartosz Kedziora en Yves Vancosen hebben we echt een stap voorwaarts kunnen zetten. Dat zijn twee jongens die bewust naar Visé zijn gekomen om een titel te pakken en het is ze gelukt. Allez, het is ons gelukt ...’

De laatste jaren was de suprematie van Bocholt vrij groot, zowel in de BNL als de nationale titelstrijd. Afgelopen seizoen begon die suprematie echter tekenen van verval te vertonen. De nederlaag tegen Kempt Lions in de BNL-finale was wellicht een teken aan de wand.

‘Inderdaad, dat is zo. Ik vond Lions overigens sterk handballen,’ blik Korneel Douven terug. ‘Maar het was ongetwijfeld een mentale tik voor Bocholt. En die is hard aangekomen. Akkoord, Bocholt heeft ook wel zijn deel in de blessurelast gehad, zoals elke ploeg in de BNL trouwens. Wij ook hé...

BACK TO THE ROOTS

Visé mag ook terugblikken op een sterk parcours in de Bene-League (BNL). Niet meer weg te denken uit de handbalscene, die grensoverschrijdende topcompetitie ?

Korneel Douven: ‘Absoluut. De Bene-League is en blijft het hoogste niveau dat we in onze regio kunnen bereiken. Spelers die op dit niveau kunnen spelen én trainen worden enkel beter. Bovendien is het een springplank naar het buitenland, een sprong die toch al vele Belgen maakt

hebben. Nu weer Yannick Glorieux die de overstap naar Frankrijk waagt. En er zullen nog wel jongens volgen want grote landen als Duitsland en Frankrijk laten meer en meer hun oog op Belgische spelers vallen. Voor die toplanden zijn Belgen koopjes hé, en voor ons een aantrekkelijke transfer. Dus de BNL is zeker het hoogste goed voor de beste Belgische en Nederlandse clubs, maar het is nog verre van een volwaardige profcompetitie. Als België met de nationale ploeg stappen wil zetten naar EK en WK toe, zullen de clubs hier toch moeten professionaliseren. Anders blijven we achterop hinken. Maar voorlopig is dat dagdromen ...'

Korneel Douven neemt afscheid van Visé met een kers op de taart. Volgend seizoen keert hij terug naar zijn moederclub, Sporting Pelt. Back to the roots heet dat...

'Sowieso hé. Ik ben een geboren Neerpeltenaar. Mijn hele familie woont daar. Ik ben de enige die de rust van Koersel heeft opgezocht...

Kijk, ik ben nu vier seizoenen T1 van Visé geweest,' besluit Korneel Douven. 'Vier fantastische jaren mag ik wel zeggen. Ik vertrek met enkel mooie herinneringen. Ik ben met open armen ontvangen, très chaleureux zoals men hier zegt, en dat is altijd zo gebleven. Die club straalt warmte uit. De club heeft ook inspanningen geleverd om de kwaliteit van de groep op te voeren. Met doelgerichte transfers, jongens met het juiste profiel, ook enkele buitenlanders die perfect in het plaatje passen. En zo mocht ik geduldig bouwen aan een kampioenenploeg. Ook de infrastructuur werd door het stadsbestuur aangepakt. Van een duister zaaltje naar een volwaardige sporthal, gewoon omdat ook burgemeester en schepenen voelden dat het handbal hier boemde. Maar de tweede plek is lang het hoogst haalbare geweest. Tot dit seizoen, toen voelde ik dat we er klaar voor waren. Op 1 maart hebben we nog een match verloren, daarna volgde enkel een reeks overwinningen. Het is mooi om met dit succes een bladzijde te kunnen omslaan. Sporting Pelt is een nieuwe uitdaging. Een traditieclub, jaren prijzen gepakt, zich intussen terug in die BNL geknokt. En nu hoop ik Pelt op dat hoogste niveau terug een rol van betekenis te geven. Samen met mijn broer Robrecht als T2. Het wordt een enorme uitdaging...'

Cois Van Aelst

© FotoReza

